КИТОБИ ЯКУМИ МУСО

ҲАСТӢ

БОБИ ЯКУМ

Ибтидои офариниш.

1. ДАР ибтидо Худо осмон ва заминро офарид.
2. Ва замин дар ҳолати ҳарҷумарҷ буд, ва торикӣ бар
рӯи варта; ва Рӯҳи Худо бар рӯи об дар парвоз буд.

Рӯзи якум — рӯшноӣ.

3. Ва Худо гуфт: «Рӯшноӣ бишавад». Ва рӯшноӣ шуд.
4. Ва Худо рӯшноиро дид, ки хуб аст; ва Худо рӯшноиро
аз торикӣ ҷудо кард.
5. Ва Худо рӯшноиро рӯз номид, ва торикиро шаб но-
мид. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи аввал.

Рӯзи дуюм — об ва фалак.

6. Ва Худо гуфт: «Фалаке бошад дар миёни об, ва обро
аз об ҷудо кунад».
7. Ва Худо фалакро ба вуҷуд овард; ва оби зери фалакро
аз оби болои фалак ҷудо кард. Ва чунин шуд.
8. Ва Худо фалакро осмон номид. Ва шом буд, ва субҳ
буд: рӯзи дуюм.

Рӯзи сеюм — об ва хушкӣ. Олами набототт.

9. Ва Худо гуфт: «Оби зери осмон дар як ҷо ҷамъ шавад,
ва хушкӣ намудор шавад». Ва чунин шуд.
10. Ва Худо хушкиро замин номид, ва маҷмӯи обҳоро
баҳрҳо номид. Ва Худо дид, ки хуб аст.
11. Ва Худо гуфт: «Замин нобатот бирӯёнад, алафе ки
тухм меоварад, дарахти мевадоре ки мувофиқи ҷинси худ
мева медиҳад, ки тухмаш дар он бар рӯи замин бошад». Ва
чунин шуд.
12. Ва замин набротот рӯёнид, алафе ки мувофиқи ҷинси
худ тухм меоварад, ва дарахти мевадоре ки тухмаш дар он
мувофиқи ҷинси худ бошад. Ва Худо дид, ки хуб аст.
13. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи сеюм.

Рӯзи чорум — пайдо шудани офтоб, моҳ ва ситораҳо.

14. Ва Худо гуфт: «Найирҳо дар фалаки осмон бошанд,
то ки рӯзро аз шаб ҷудо кунанд, ва барои аломатҳо, ва замон-
ҳо, ва рӯзҳо, ва солҳо бошанд;

15. Ва найирҳо дар фалаки осмон бошанд, то ки бар замин рӯшной диҳанд». Ва чунин шуд.
16. Ва Худо ду найири бузург ба вуҷуд овард: найири аъзам, барои салтанати рӯз, ва найири асғар, барои салтанати шаб, ва ситорагон;
17. Ва Худо онҳоро дар фалаки осмон гузошт, то ки бар замин рӯшной диҳанд,
18. Ва бар рӯзу шаб салтанат ронанд, ва рӯшноиро аз торикӣ ҷудо кунанд. Ва Худо дид, ки хуб аст.
19. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи чорум.

Рӯзи панҷум — олами ҳайвонот.

20. Ва Худо гуфт: «Об аз ҷонварҳои бешумор пур шавад; ва паррандагон болои замин, бар рӯи фалаки осмон парвоз кунанд».
21. Ва Худо наҳангони бузург ва ҳар гуна ҷонварҳои хазандаро, ки об аз онҳо мувофиқи ҷинсашон пур шуд, ва ҳар гуна паррандагони болдорро мувофиқи ҷинсашон офарид. Ва Худо дид, ки хуб аст.
22. Ва Худо онҳоро баракат дода, гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва обҳои баҳрҳоро пур кунед, ва паррандагон бар замин афзун шаванд».
23. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи панҷум.

Рӯзи шашум — афзоиши ҷонварон.

24. Ва Худо гуфт: «Замин ҷони зиндаро мувофиқи ҷинсаш, чорпоён, ва ҳайвоноти хазанда, ва ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи ҷинсашон берун оварад». Ва чунин шуд.
25. Ва Худо ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи ҷинсашон, ва чорпоёнро мувофиқи ҷинсашон, ва тамоми ҳайвоноти хазандаи заминро мувофиқи ҷинсаш ба вуҷуд овард. Ва Худо дид, ки хуб аст.

Офарида шудани одам, ва аҳди аввалин бо вай.

26. Ва Худо гуфт: «Одамро ба сурати Мо, ба шабоҳати Мо биофарем; ва онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар паррандагони осмон, ва бар чорпоён, ва бар тамоми замин, ва бар тамоми ҳайвоноте ки бар замин мехазад, ҳукм ронанд».
27. Ва Худо одамро ба сурати Худ офарид, ӯро ба сурати Худо офарид; онҳоро марду зан офарид.
28. Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед, ва бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони осмон ва бар ҳар ҳайвоне ки бар замин мехазад, ҳукмрон бошед».
29. Ва Худо гуфт: «Инак, Ман ҳар алафи тухмдорро, ки бар рӯи тамоми замин ҳаст, ва ҳар дарахтеро, ки дорои меваи дарахти тухмдор мебошад, ба шумо додам, то ки барои шумо хӯрок бошад.
30. Ва ба ҳамаи ҳайвонҳои замин, ва ба ҳамаи паррандагони осмон, ва ба ҳар хазандаи рӯи замин, ки ҷони зинда дорад, Ман тамоми алафи сабзро барои хӯрок додам». Ва чунин шуд.
31. Ва Худо ҳар он чиро, ки ба амал овард, дид, ва инак, хеле хуб аст. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи шашум.

БОБИ ДУЮМ

Ором гирифтани Худованд дар рӯзи шанбе.

1. ВА осмону замин ва тамоми анбӯҳи онҳо анҷом ёфт.
2. Ва Худо корҳои Худро, ки карда буд, то рӯзи ҳафтум
анҷом дод, ва дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ, ки карда
буд, ором гирифт.
3. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод, ва онро тақдис
намуд, зеро ки дар он ором гирифт аз ҳамаи корҳои Худ, ки
Худо офарид ва ба вуҷуд овард.

Такрори мухтасари ҳикояти офариниш.

4. Ин аст пайдоиши осмон ва замин, дар ҳини офариниши
онҳо, дар рӯзе ки Худованд Худо замин ва осмонро ба вуҷуд
овард,
5. Ва ҳеҷ буттаи саҳро ҳанӯз дар замин набуд, ва ҳеҷ алафи
саҳро ҳанӯз нарӯида буд, зеро ки Худованд Худо борон бар
замин наборонида буд, ва одам набуд, ки заминро кор кунад;
6. Ва буғ аз замин баромада, тамоми рӯи заминро сероб
мекард.
7. Ва Худованд Худо одамро аз хоки замин бисиришт, ва
ба бинии вай рӯҳи ҳаёт дамид, ва одам ҷони зинда шуд.

Маскани одам то вақти маъсияти вай.

8. Ва Худованд Худо боғе дар Адан ба тарафи машриқ
шинонд; ва он одамро, ки сиришта буд, дар он ҷо гузошт.
9. Ва Худованд Худо ҳар гуна дарахти хушнамуд ва хуш-
хӯрро, ва дарахти ҳаётро дар васати боғ, ва дарахти маъри-
фати неку бадро аз замин рӯёнид.
10. Ва наҳре аз Адан берун меомад, то ки боғро сероб ку-
над; ва аз он ҷо ба чор шохоб тақсим мешуд.
11. Номи яке Фишӯн аст, ки тамоми замини Ҳавилоро, ки
дар он ҷо тиллост, иҳота мекунад;
12. Ва тиллои он замин хуб аст; дар он ҷо самғи хушбӯй ва
санги ҷазъ мавҷуд аст.
13. Ва номи наҳри дуюм Ҷайҳун аст, ки тамоми замини
Кушро иҳота мекунад.
14. Ва номи наҳри сеюм Ҳиддақил аст, ки ба тарафи шар-
қии Ашшур ҷорист. Ва наҳри чорум Фурот аст.
15. Ва Худованд Худо одамро гирифт, ва ӯро дар боғи
Адан гузошт, то ки кори онро бикунад ва онро нигаҳдорӣ
намояд.
16. Ва Худованд Худо ба одам амр фармуда, гуфт: «Аз ҳар
дарахти боғ хӯрдан гир;
17. Аммо аз дарахти маърифати неку бад зинҳор нахӯр;
зеро рӯзе ки аз он бихӯрӣ, ҳатман хоҳӣ мурд».
18. Ва Худованд Худо гуфт: «Хуб нест, ки одам танҳо
бошад; пас барояш мададгоре ки ба вай мувофиқ бошад,
биофарам».
19. Ва Худованд Худо ҳар ҳайвони саҳро ва ҳар парран-
даи осмонро аз хок бисиришт ва назди одам овард, то буби-
над, ки онро чӣ гуна хоҳад хонд, ва он чи одам ҳар ҷони
зиндаро бихонад, номи вай ҳамон шавад.
20. Ва одам ҳамаи чорпоён ва паррандагони осмонро, ва
ҳамаи ҳайвонҳои саҳроро ном ниҳод; лекин барои одам ма-
дадгоре ки ба вай мувофиқ бошад, ёфт нашуд.

Офарида шудани зан.

21. Ва Худованд Худо хоби сахте бар одам овард; ва ҳангоме ки хобаш бурд, яке аз қабурғаҳои ӯро гирифт, ва гӯшт дар ҷояш пур кард.
22. Ва Худованд Худо аз қабурғае ки аз одам гирифт, зане сохт, ва ӯро назди одам овард.
23. Ва одам гуфт:
«Ин аст устухоне аз устухонҳоям
ва гӯште аз гӯштам;
вай нисоъ номида шавад;
зеро ки аз инсон гирифта шудааст».
24. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст; ва як тан хоҳанд буд.
25. Ва ҳар ду, Одам ва занаш, бараҳна буданд, ва хиҷил намешуданд.

БОБИ СЕЮМ

Озмуда шудани Ҳавво; ба вуҷуд омадани шакку шубҳа.

1. ВА мор аз ҳамаи ҳайвонҳои саҳро, ки Худованд Худо ба вуҷуд оварда буд, айёртар буд. Ва ба зан гуфт: «Оё Худо ҳақиқатан гуфтааст, ки аз ҳамаи дарахтони боғ нахӯред?»
2. Зан ба мор гуфт: «Аз меваи дарахтони боғ хӯрда метавонем,
3. Лекин аз меваи дарахте ки дар васати боғ аст, Худо гуфт, ки нахӯред ва онро ламс накунед, мабодо бимиред».
4. Мор ба зан гуфт: «Не, нахоҳед мурд;
5. Балки Худо медонад, ки дар рӯзе ки аз он бихӯред, чашмони шумо воз хоҳад шуд, ва шумо, монанди Худо, орифи неку бад хоҳед шуд».

Маъсият.

6. Ва зан дид, ки он дарахт барои хӯрок хуб аст, ва назаррабост, ва дарахти дилпазири донишафзост; ва аз меваи он гирифта, хӯрд; ва ба шавҳари худ низ дод, ва ӯ хӯрд.
7. Ва чашмони ҳар дуи онҳо воз шуд, ва донистанд, ки бараҳнаанд, ва баргҳои анҷирро ба ҳам дӯхта, лӯнгиҳо барои худ сохтанд.

Оромии рӯзи шанбе халалдор шуд; ибтидои офариниши нав.

8. Ва овози Худованд Худоро шуниданд, ки дар вақти салқинии рӯз дар боғ мегашт; ва Одам ва занаш аз пеши назари Худованд Худо дар миёни дарахтони боғ пинҳон шуданд.
9. Ва Худованд Худо ба Одам хитоб карда, гуфт: «Куҷоӣ ту?»
10. Гуфт: «Чун овозатро дар боғ шунидам, ҳаросон шудам, зеро ки ман бараҳнаам, ва пинҳон шудам».
11. Ва гуфт: «Кӣ ба ту гуфт, ки ту бараҳнаӣ? Оё аз он дарахте ки хӯрданашро ба ту манъ кардам, хӯрдаӣ?»
12. Одам гуфт: «Ин зане ки ба ман додаӣ, аз меваи дарахт ба ман дод, ва ман хӯрдам».
13. Ва Худованд Худо ба зан гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки кардӣ?» Зан гуфт: «Мор маро фирефта кард, ва ман хӯрдам».

Аҳди дуюми Худо бо одам:
Наҷотдиҳанда ваъда карда шуд.

14. Ва Худованд Худо ба мор гуфт:
«Азбаски ин корро кардӣ,
аз ҳамаи чорпоён ва аз ҳамаи ҳайвонҳои
саҳро ту малъун бошӣ;
ту бар шикамат роҳ хоҳӣ рафт,
ва тамоми айёми умрат хок хоҳӣ хӯрд.
15. Ва дар миёни ту ва зан,
ва дар миёни насли ту
ва насли вай адоват меандозам:
вай сари туро хоҳад кӯфт,
ва ту пошнаи варо хоҳӣ кӯфт».
16. Ба зан гуфт:
«Ранҷи туро дар ҳомиладории ту бисьёр афзун мегардонам;
бо дард фарзандон хоҳӣ зоид;
ва иштиёқи ту ба шавҳарат хоҳад буд,
ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард».
17. Ва ба Одам гуфт: «Азбаски ба овози занат гӯш додӣ
ва аз он дарахт хӯрдӣ, ки амр фармуда, гуфтам:
"Аз он нахӯрӣ",
замин аз боиси ту малъун шуд;
тамоми айёми умрат аз он бо ранҷ хоҳӣ хӯрд;
18. Хору хас бароят хоҳад рӯёнид;
ва алафи саҳроро хоҳӣ хӯрд.
19. Ба араќи ҷабинат нон хоҳӣ хӯрд,
то даме ки ба хок баргардӣ,
ки аз он гирифта шудаӣ;
зеро ки ту хок ҳастӣ,
ва ба хок хоҳӣ баргашт».
20. Ва Одам зани худро Ҳавво* ном ниҳод, зеро ки вай
модари ҳамаи зиндаҳо шуд.
21. Ва Худованд Худо барои Одам ва зани ӯ либос аз пӯст
сохт ва онҳоро пӯшонид.
22. Ва Худованд Худо гуфт: «Инак, Одам мисли яке аз
Мо орифи неку бад гардидааст; ва акнун мабодо дасти худро
дароз кунад, ва аз дарахти ҳаёт низ гирифта хӯрад, ва то
абад зинда монад».
23. Ва Худованд Худо ӯро аз боғи Адан берун кард, то
ки заминро, ки аз он гирифта шудааст, кор кунад.
24. Ва Одамро бадар ронд, ва ба тарафи шарқии боғи
Адан каррубиёнро, ва шамшери оташбори чархзанандаро гузошт, то ки роҳи дарахти ҳаётро нигаҳбонӣ кунанд.

БИБЛИЯ

АҲДИ ҚАДИМ ВА АҲДИ ҶАДИД

Тарҷимаи аввалини тамоми Библия ба забони тоҷикӣ
Нашри якум
Дар с. 1973 тарҷима сар шудааст
Тарҷима ва таҳрир дар с. 1989 анҷом ёфтааст
Аҳди Қадим аз матни ибронӣ тарҷима шудааст
Аҳди Ҷадид аз матни русӣ тарҷима шудааст
Дар с. 1992 чоп шудааст
Ношир: Институти тарҷимаи Библия, Стокгольм, Швеция
Мутарҷим: Мордехай бен-Ҳиё Бачаев

The Bible in Tajik
© Институти тарҷимаи Библия, 1992
Стокгольм

Библия на таджикском языке
© Институт перевода Библии, 1992
Стокгольм

ISBN 91-88394-02-6
Printed in Great Britain by BPCC Hazell Books